

BÖNDÖR PÁL VERSEI

MAHATMA!

Finom sót párol az agyam
a messzi óceán partján
– hogy lerakódják hiába
az üres fazekak alján?

Lélegzetemhez halkul ím
fokozatosan az ének
s magam magamon szítálva
azzal tüntetek hogy élek.

PARAFRÁZIS

A finom szénpor
az örökös lebegésben és a fűtőolaj kipárolgása
a dohszaggal enyelgésben. Egy kaskában
teleírt füzetek és üres üvegek
a horpadt bádogteknőben. Tükrös szekrényben
egy bőrrönd szétesőben. Mint
a szénrakáson az a mackó plüssbőrét
úgy vedlette le itt
minden egyes darab a régi énjét
de továbbra is készenlétben áll
mint Eurüdiké

vagy mint a legsötétebb sarokban a kerékpár
csupasz váza
hogy a fantom fájdalom kerékformáin
visszaugorjon a fentiek világába.

TELITALÁLAT

Nem tudtuk mi a tenger –
míg szavainkat
túl nem zúgták a hullámok.

Közben kavicsokká tökéletesedtünk
szerelmes és tudós koponyák –
fehérebbek mint felettünk a sirályok.

Mikor sok idő elteltével
egy ismeretlen kéz melegében
újra felgyorsult az életünk
– s úgy gondoltuk lehetünk még valami mások –

egyetlen rövid ívelés után
hirtelen telitalálattá lettünk –
és végleg beteljesült rajtunk az átok.

GÁZLÓ

Míg pontosan kimérve az időm
egy híd ívét rajzolja egész nap
vonultában fölém a nyári Nap
partjaim közt mint a folyó vagyok
– már csak úgy megyek el hogy maradok.

Mit tudhatod? Ha folyóvá leszek:
olyan mély? Helyenként olyan sekély
– hullámozhat évrre az ellenérv –
a kedvvel társult teljes figyelem
gázlót talál – s túlsó partomra ér?

GRAMMATIKA

Érzem miként ébred külön-
külön minden egyes tagom
– úgy látszik negyven felett a testem
most újra meg kell tanulnom.

Ahogyan hosszú törzsemből
kimered két vékony karom
magam folytatásának ugyanúgy
érezni a gondolatom.

Akarva-akaratlanul
tanulom minden hajnalon
milyen grammatika fogja egybe
minden idült s heveny bajom.

Kínkeservesen alakul
ilyképp megkezdett mondatom
miközben e fájdalomból valahogy
magam újra összerakom.

A HETVENES ÉVEK

A szeszély cserélte hajszín
kérdézetlenül is beszél
– a sebészkes cserélte szív
anonim dobog a helyén.

Ha nem volt harsány a nóvum
rásütötték hogy retrográd
– és lassanként visszájára
fordult nálunk az avantgárd.

PÁTOSZ

Lemérhető-e mennyit ér az élet
amíg természetes jogként nem jár
mindenkinek természetes halál?
Miért mégis hogy az egyenlőséget

testvériséget és más efféléket
– mint akikre az örök élet vár –
mellékesen ha említjük csupán?
Mert émelyítő ünnepi beszédek

a legnemesebb pátoszt is végképp
nevetségessé tették mostanára?
Ennyivel egyszerűbb a számvetés is!

– bár értelmezhető többféleképp
hogy csak egy elrontott szonett az ára
leírnom azt hogy e szabadság hamis.

